వేలంపాట

బి. విద్యాసాగర్

నేను వేలంపాట యెక్కడయినా పాడుతుంటే, కొద్దిగా దూరంగా వుంటాను. ఎందుకంటారేమో! నాకుఎప్పుడూ అందులో కలిసిరాదని నమ్మకం. ఆ మాటకువస్తే లాటరీలన్నా నాకు నమ్మకంలేదు. ఎవళ్ళో అదృష్టం వున్న కొద్దిమందికి తప్ప అందరికీ వాటిలో కలిసిరాదని నా విశ్వాసం. ఎవరి సంగతి ఎలావున్నా, నామటుకు నేను ఎప్పుడూ ఈ లాటరీలలో కాని, వేలంపాటలలో కాని, నష్టపోవడమే కాని, లాభం పొందిందిలేదు.

ఒకసారి మా అన్నయ్యా, నేను బజారుకు వెళ్ళాము. రోడ్డుకు వొక ప్రక్కన వొక షావుకారు, చీరలు, ధోవతులు, యింకా షర్టుగుడ్డలూ, అవీ ఇవీ వేలంపాటలో అమ్ముతున్నాడు. పోతున్నవాళ్ళము కాస్తా ఆగిపోయి, అక్కడకు వెళ్ళేము. నేను వద్దంటునే వున్నాను. కాని అన్నయ్య వూరుకోలేదు. వాడికి ఎందువలనో ఈ వేలంపాటలంటే సరదా! సరే! వెళ్లినవాళ్లము వూరుకోవచ్చునుగా! వుహూ! అలా కాదు! మా అన్నయ్య ప్రతి చీరవంకా పరీక్షగా చూస్తున్నాడు. ఏదో పెద్ద కొనేవాళ్లకు మల్లే! జేబులో అంతా కలుపుకున్నా అయిదు రూపాయిలకంటే లేదు. దానితో ఏమివస్తుందో వాడికే తెలియాలి! గట్టిగా షావుకారు నిలవేస్తే తెల్లమొహం వెయ్యాలి. అలాగుంది మా పరిస్థితి!

ఇంతలో వొక జరీచావు పాటకువచ్చింది ఎంత పాడినా ధర పలకడంలేదు. ఎనిమిది రూపాయిల దగ్గర ఆగిపోయింది. జేబులో డబ్బులేదు కాని, అప్పటికి అన్నయ్య వొక వూపు వూగాడు. షావుకారు వొకటి రెండు సార్లు 'ఎనిమిది రూపాయలు! ఎనిమిది రూపాయలు!' అని, విసుగుపుట్టి చీరను పెట్టిలో వడేసుకున్నాడు. ఆయనకు అది ఇచ్చేయడం ఇష్టం లేదల్లేవుంది! అందుకని ఆయన, అందరికంటే ఎక్కువపాట పాడిన ఆసామితో బేరం మొదలుపెట్టాడు. ఒక అర్ధరూపాయి కమీషన్ యిస్తానన్నాడు. వుహూ! అలా కాదు. రూపాయి కావాలన్నాడాయన. కాసేపు గింజుకుని, చివరికి, రూపాయి యిచ్చేసి, షావుకారు మరో వస్తువు బయిటకు తీశాడు.

నాకు ఆశ్చర్యమేసింది, ఏమిటి! ఊరికే పాట పాడినందుకే రూపాయిడబ్బులు చేతికి వచ్చాయే! మనముకూడా పాడితే బావుండును. మనకు కూడా కమీషను వస్తుంది! కాని షావుకారు నిలవేస్తే సమాధానం చెప్పటం ఎలా! తెలఖరాయె! అన్నయ్య దగ్గర మాత్రం డబ్బు ఎక్కడున్నది? అనుకుని మాట్లాడకుండా వూరుకున్నాను. అయినా అన్నయ్యకు వుషారుగానే వుంది.

"బలే తమాషాగా వుందిరా! ఊరికే పాట పాడినందుకే రూపాయిడబ్బులు చేతికి వచ్చినాయ్!" అన్నాడు ఉత్సాహంగా.

"నీ మొహం! అందరికీ అలారావు! దేనికయినా అదృష్టం ఉండాలి" అన్నాను.

"నీదంతా పిచ్చికానీ, మనకుమాత్రం కమీషన్ రాదుటరా! నాలుగు వస్తువులమీద నాలుగురూపాయలువస్తే చాలదూ!"

"సరే! నీఇష్టం" అన్నాను చేసేదిలేక.

వేలంపాట సాగుతునే వుంది. మేము కాస్తదగ్గరగా వెళ్ళేము. ఇంకో వస్తువుకు కూడా ధర పలుకలేదు, పాటలో షావుకారు, యింకొక రూపాయి కమీషనుక్రింద సమర్పించుకున్నాడు. అన్నయ్య నాలుక కరుచుకున్నాడు. అరెరే! తను పాడినా పోయేది, తనకొచ్చేది ఆ రూపాయి! ఇలా సాగింది వాడి ఆలోచన. అయినా మించిపోయింది ఏమీలేదుగా! ఇంకా చాలా వస్తువులు పాటకు వున్నాయి.

ఉత్సాహంగా ముందరకెళ్ళి నుంచున్నాడు. షావుకారు వొక చీర బయటకు తీశాడు. పాట మొదలుపెట్టారు. ఈసారి వదిలిపెట్టకూడదు! అందరికంటే ఎక్కువ పాడి కమీషను పుచ్చుకోవాలి అని మా అన్నయ్య వొక నిశ్చయానికి వచ్చాడు.

"ముప్పయి రూపాయిలు! ముప్పయి రూపాయిలు! జరీచీర ముప్పయిరూపాయిలు" అని అరుస్తున్నాడు షావుకారు.

అన్నయ్య కాసేపు తటపటాయించాడు. పై పాట పాడటమా! వూరుకోవడమా! పాడితే దండుగలేదు. ఎలాగూ ఆ ధరకు అతనికి గిట్టదు. కమీషను యివ్వకేమిచేస్తాడు అని మనస్సులో అనుకున్నాడు. ఇట్లా ఆలోచిస్తుంటే, పాట నెమ్మదిగా ముప్పయితొమ్మిదికి పెరిగింది. ఇక వూరుకుంటే లాభంలేదు. ఆలసించిన ఆశాభంగం! ఈ ఛాన్సుకూడా పోతుంది.

"జరీచీర ముప్పయితొమ్మిది మాత్రమే! మీరు బజారులో కొంటే యనభైరూపాయలకు తక్కువలేదు!......బోలో సాబ్! ముప్పయితొమ్మిది రూపాయలు! ముప్పయితొమ్మిది రూపాయలు" అంటున్నాడు షావుకారు.

అన్నయ్య ఈ లోకంలో లేడు. ఎలాగయినా కమీషన్ పుచ్చుకోవాలనే పట్టుదలలో వున్నాడు. ఇంకా ఆలోచిస్తూ కూర్చుంటే లాభంలేదు. ఈ ఛాన్సుకూడా పోతున్నది అని ధైర్యంచేసి "నలభై" అనేశాడు. పాట సాగుతునేవున్నది. అన్నయ్య గుండెల్లో రైళ్ళు పరుగెత్తుతున్నాయ్! అయినా ధైర్యంగానే వున్నాడు.

షావుకారు వొకటిరెండుసార్లు 'నలభై' అని పాటకొట్టేశాడు. చచ్చిరి సోదరులా! ఏమిటీచేయడం!

"ఏమండీ! చూస్తారేమిటి! డబ్బులు యిచ్చి తీసుకోక" అన్నాడు షావుకారు చీర చేతికిస్తూ.

అన్నయ్యకు నోటివెంట మాటరావడం లేదు. డబ్బు ఎక్కడవున్నది! అనవసరంగా తొందరపడి పాట పాడేశాడు. ఇప్పుడు ఏమిటి చెయ్యడం! నాకూ యేమీ పాలుపోవడంలేదు. ఏమి చూసుకుని అన్నయ్య పాటపాడేడో తెలియకుండావుంది. మరీ అంత మొండిధైర్యం అయితే ఎలా! ముందూ వెనుకా చూసుకోనక్కరలే! ఉన్నట్లుండి యిప్పుడు నలభైరూపాయలు

కావాలంటే. ఎక్కడనుంచి వస్తాయ్! కాస్తో కూస్తో అన్నయ్యదగ్గర యేమన్నా మిగిలితే, అదికాస్తా పేకాటలో కుమ్మరించి చేతులు కడుక్కు కూర్చున్నాడు. ఇకపోతే జేబులో అయిదురూపాయలు మిగిలాయ్! అవి ఏమూలకు వస్తాయ్! ఏమిటో! ఏమిచేయడానికి తోచడంలేదు.

ఇక ధైర్యంచేసి "చీర అక్కరలేదు! కమీషన్ ఇవ్వండి" అని అడిగాడు అన్నయ్య.

షావుకారు పక్కన నవ్వాడు. "పాట కొట్టేసిన తరువాత యింకా కమీషను యేమిటండీ!" అన్నాడు.

"చీర వద్దనుకున్నాము లెండి" అని చెప్పాడు అన్నయ్య. నిజానికి మాకది అక్కరలేదు!

అయితే షావుకారు వూరుకుంటాడా! "ఏమండోయ్! పాటకొట్టేసిన తరువాత, కమీషనంటూ వుండదు. ఆలస్యంచేయక డబ్బు యివ్వండి" అన్నాడు.

అసలుకు డబ్బు ఎక్కడున్నది! అన్నయ్యకు పిచ్చులూ, వెర్రులూ ఎక్కుతున్నాయ్! ఏమి మాట్లాడుతున్నాడో, వాడికే తెలియదు ఖంగారుగా "నీదగ్గర ఎంత వున్నదిరా!" అని అడిగాడు.

"నాదగ్గర మాత్రం ఏమున్నది. ముప్పావలో, రూపాయో వున్నది. అదయినా సిగిరెట్లకోసం దాచుకున్నది! ఇప్పుడు అన్నయ్య అది కాస్తా ఇమ్మంటాడేమో ననుకున్నాను.

కానీ అన్నయ్య, షావుకారును ఇవతలకు పిలిచి "మావాడిని ఇంటికి పంపించి డబ్బు తెప్పిస్తాను. కాస్త ఆగండి!" అని చెప్పాడు. నేను వింటూనే వున్నాను. ఏమిటి! వీడు ఇంత పచ్చిఅబద్ధం ఆడుతున్నాడు! ఇంట్లోమాత్రం డబ్బు ఎక్కడున్నది? అంతా నిండుకుని, నాలుగు రోజులయింది.

"త్వరగా తెప్పించండి" అన్నాడు షావుకారు.

"అలాగే!" నని చెప్పి అన్నయ్య నన్ను అవతలకు తీసుకెళ్ళాడు.

"ఒరే! మీ వదినను అడిగి వొక నలభై రూపాయిలుంటే తీసుకురా!" అన్నాడు ఖంగారుగా.

వాడి ఖంగారు మండిపోనూ! ఆవిడ దగ్గర మాత్రం ఎక్కడిది!

"లాభంలేదు" అని చెప్పాను.

"అయితే, మామయ్యగారింటికి వెళ్ళి త్వరగా వొక నలభై రూపాయలు అడిగి తీసుకురా! ఇక్కడున్నట్లు రావాలి! తెలిసిందా" అన్నాడు.

సరే! వెళ్ళక తప్పిందికాదు. వెంటనే మామయ్యగారింటికి వెళ్ళి డబ్బు తీసుకున్నాను. సమయానికి ఆయన చేతిలో వున్నది. లేకపోతే మాఘని యేమయేదో!... ఏమవుతుంది! రిష్టువాచీ, పెన్ను లాక్కుని యింటికి పంపించేవాడు. అమ్మో! ఇంకా ఏమన్నా వుందా! అలా జరిగితే, మళ్ళీ ఆవూళ్ళో తలెత్తుకు తిరగగలమా!

డబ్బు తీసుకువెళ్ళి షావుకారు మొహాన కొట్టి చీర తీసుకున్నాము. ఇక ఎక్కడికీ పోబుద్ధి కాలేదు. ఇంటి ముఖం పట్టాము. ఇవేళ ఎవరిమొహం చూశామో కాని, మర్యాదగా బయటపడ్డాము. లేకపోతే, హరిశ్చంద్రుడిలాగా మమ్మల్ని బేరానికి పెట్టవలసివచ్చేది!

దిగాలుపడుతూ, ఇంటికి చేరుకున్నాము. వదిన ఆదుర్దాగా చీర విప్పిచూసింది. ఒక పక్క చిరుగు వున్నదిట! ఇంకేమి! గుణుపు మొదలుపెట్టింది.

"ఎందుకు తీసుకున్నారండీ ఈ పాడు చీర" అంది విసుగ్గా.

దండుగ పడ్డామని మేము యేడుస్తుంటే, ఈవిడ చీర నాణ్యం చూస్తున్నది. అంతటితో వూరుకోవచ్చునుగా! దొడ్డిదోవన వెళ్ళి పక్కింటి అమ్మలక్కలను అందరిని పిలుచుకు వచ్చింది. వాళ్ళంతా చేరి, చీరధర ముప్ఫై రూపాయిలకంటే ఎక్కువ వుండదని నిర్ధారణ చేశారు.

మొగవాళ్ళకు బేరాలు తెలియవు! వాళ్ళను బజారుకు ఎందుకు పంపించారు. మీరే వెళ్ళి తెచ్చుకుంటే పోయేదిగా!" అంది వొకావిడ.

అన్నయ్యకు తలకాయ కొట్టేసినట్లయింది. మాట్లాడకుండా యిద్దరమూ, వరండాలో కూర్చున్నాము. ఇంకా మాటలు వినపడుతునే వున్నాయి.

"అది కాదండీ! ఆయన వేలంపాటలో కొన్నారట" అంది మా వదిన.

"బాగానే వుంది! అంత కళ్ళు మూసుకు ఎలా తీసుకున్నారమ్మా!" అంది వొకావిడ.

చచ్చాము! గోరు చుట్టు మీద రోకలి పోటన్నట్లు ఈమాటలు ఏమిటి! అయినా ఆసక్తిగా వింటున్నాము.

"అసలు చీరలో నాణ్యం లేనిదే! ముప్ఫయి రూపాయిలకుకూడా దండుగే నమ్మా!" అంది వొక ఇల్లాలు.

"చీరకు జరీ వున్నదండి" అంది మావదిన.

"జరీవుంటే మాత్రం నలభై యేమిటమ్మా! మరీ విడ్డూరం! మొన్న మా కోడలుకు తీసుకున్నాము. యిలాంటి చీరే! ముప్ఫయి రూపాయిలయింది. జరీ అదీ, యింతకంటే బాగానే వుంది" అంది ఆఇల్లాలు మాటలు సాగతీస్తూ.

"ఆయన ఎప్పుడూ ఇంతేనండీ! ఏదో వొకటి దండుగచేస్తూ వుంటారు" అంది వదిన నెమ్మదిగా.

ఇక భరించలేకపోయాము. కుర్చీలో నుంచి లేచి పార్కువైపుకు బయలుదేరాము.

* * *

ఇంతకంటే గమ్మత్తు జరిగింది. మరొకసారి. నేను అప్పుడు హైదరాబాదు పోతున్నాను. అప్పుడుకూడా రైలులో వేలంపాట జరిగింది. ఇది ఎందుకు చెపుతున్నానంటే, ఎంతో జాగ్రత్తగా వుండే నేనే, అప్పుడు పప్పులో కాలేశాను.

అదేదో స్టేషనులో రైలు ఆగిపోయింది. ఇంజను నీళ్ళు పోసుకోవడానికి పోయింది. ఎవరో సర్దార్జీ, చేతిలో వొకపెట్టె పుచ్చుకుని మా కంపార్టుమెంటులోకి ఎక్కాడు. మాదగ్గరకువచ్చి పెట్టె తెరచి.

"ఇదిగో చూడండి సాబ్! నేను కొన్ని వస్తువులు అమ్మకానికి తెచ్చాన్! వేలంపాట పాడండి! ధరగిట్టితే వస్తువు ఇస్తాన్! లేకుంటే అందరికీ కమిషన్ ఇస్తాన్" అంటున్నాడు.

నాకు ఏమీ అర్థంకాలేదు. మళ్ళీ అతను అందుకున్నాడు. "ఇది క్రొత్తరకం పాట సార్! పాటపాడిన వాళ్ళందరికీ కమీషన్ వస్తుంది... దేఖో సాబ్! ఈ బ్యాటరీ లైటు బజారులో కొంటే ఐదు రూపాయిలకు తక్కువ కాదు. నేను అర్ధరూపాయితో పాట మొదలు పెడుతున్నాను" అన్నాడు.

అందరూ ఆశ్చర్యంగా చూశారు. పాట మొదలు పెట్టారు. పదణాలు; ముప్పావలా! ఇలా సాగిపోతున్నది. చివరికి రూపాయిన్నర దగ్గర ఆగిపోయింది.

సర్దార్జీ అందరివంక చూసి "దేఖో సాబ్! ధర గిట్టలేదు కనుక అందరికీ కమీషన్ ఇస్తాన్!" అని పాట పాడిన వాళ్ళందరికీ తలొక దువ్వెన యిచ్చాడు.

నాకు ఆశ్చర్యంగానేవుంది. ఏమిటో ఊరికే పది దువ్వెనలు ఇచ్చేశాడు. ఇందులో ఏదో కిటుకువుంది. కాని, అర్థంకావడం లేదు. ఇలాంటి వేలంపాట ఎక్కడా చూడలేదు.

"చూడండి సాబ్! ఈ బాకూ, ఫౌంటన్ పెన్ కలిపి బేరానికి పెడుతున్నాను. బోలో సాబ్! జల్దీబోలో!" అంటున్నాడు.

ఎవరో అర్ధరూపాయన్నారు. నేను ధైర్యంచేసి పదణాలన్నాను. ఇంకా పాట పెరిగి రూపాయి పదణాల దగ్గర ఆగిపోయింది.

(55-వ పేజీ చూడండి)

"ఛీ నీచుడా! నీవిక నా భవంతిలో ఉండ డానికి తగవు! వెంటనే ఇక్కడనుంచి వెళ్ళిపో! ఈ నాటినించీ నీకు, నాకు ఋణం తీరిపోయింది. ఇక నీవు నాకు కుమారుడవు కావు! నేను నీకు తండ్రిని కాను. పో! నా ఇంటిలోనించి లేచిపో!"

అయినా ధన్వ ఇంకా అలాగే నిలబడ్డాడు. మంత్రి మళ్ళీ విరుచుకుపడ్డాడు:

"ఏం! ఎన్ని సారులు చెప్పినా కదలవేం! పో! నాఇంట్లోనించి లేచిపో! లేకపోతే నేనే నిన్ను మెడపట్టుకుని గెంటివేస్తాను! తెలిసిందా! పో! ఇక నా ఎదుట నిలబడకు!"

మంత్రి లేవబోయాడుగాని అతనికి కొంచెం సమీపంలో నిలబడిన మంత్రి పరిచారకుడు ధన్వను నెమ్మదిగా వీధిలోకి గెంటివేశాడు.

అంతలో ఆ గందరగోళం అంతా విన్న జయమంగళ హడిలిపోతూ అక్కడికి పరిగెత్తుకు వచ్చింది. ఒక్క క్షణంలో ఏదో విడ్డూరం జరిగిందని గ్రహించుకుంది:

"ఏమి జరిగింది! ఏమిటిదంతా!"

ఎంతో ఆత్రంగా ప్రశ్నించింది. మంత్రి ఒక్క దీర్ఘనిశ్వాసం విడిచిపెట్టాడు:

"ఇదిగో! నీ కుమారుడు చేసిన ఘనకార్యమిదిగో!"

ఆ అంగుళీకం ఆమెకు చూపించి జరిగినదంతా సంగ్రహంగా ఆమెకు తెలియజేశాడు. జయమంగళ అతని పాదాలమీద పడి ఆ తప్పిదమెలాగైనా మన్నించి ధన్వంతరిని ఇంట్లో ఉండనీయవలసిందని పరిపరివిధాల ప్రార్థించింది. మంత్రి నెమ్మదిగా ఆమెనోదార్చడానికి ప్రయత్నించాడు:

"ధన్వ నెలాగైనా సంరక్షించాలనే నేననేకవిధాల బతిమాలుకున్నాను. కాని వాడు నామాట వినిపించుకోలేదు! నేనేమి చెయ్యగలను! ఈ క్షణంనించీ ఇక వాడు నా కుమారుడు కాడు. అంతే!"

అయినా జయమంగళ అతని పాదాలు విడిచిపెట్టలేదు! అల్లాగే కాళ్ళమీదపడి పరిపరివిధాల బతిమాలుకుంది. కాని మంత్రి చలించలేదు:

"ఇక ఈ క్షణంనించీ ధన్వ నాభవంతిలో అడుగు పెట్టడానికి వీల్లేదు! నీవు నీకుమారుణ్ణి విడిచి ఉండలేకపోతే నీవుకూడా వాడితో కలిసి వెళ్ళిపో! అంతేగాని వాడిక యీ భవంతిలో అడుగుపెట్టడానికి వీలులేదు! అంతే!"

మంత్రి వెంటనే ఆమె పాదాలపట్టు విదిలించుకొని ఒక్క అంగలో అక్కడినించి వెళ్ళిపోయాడు. జయమంగళ అక్కడే నిలబడిపోయింది.

—సశేషం.

వేలంపాట

(12-వ పేజీ తరువాయి)

"దేఖో సాబ్! మళ్లీ ధర పలకలేదు కనుక అందరికీ కమీషన్ ఇస్తున్నాను" అంటూ మా అందరికీ తలొక పెన్సిలూ ఇచ్చాడు. పెన్సిలు బాగానేవుంది. ఎంత లేదన్నా పేడకు తక్కువ వుండదు.

మళ్ళీ ఏదో నెక్లెసు బయటకు తీశాడు. "చూడండిసార్! ఈ నెక్లెసు బజారులో కొంటే పది రూపాయలకు తక్కువవుండదు. రోల్డుగోల్డు" అంటున్నాడు.

ఎవరూ అది వినే పరిస్థితిలో లేరు. అంతా తమకు పూరికే కమీషన్ క్రింద వచ్చిన సామానులు చూసుకుంటున్నారు.

పాట మొదలుపెట్టారు. సర్దార్జీ అందుకున్నాడు "ఈసారి కమీషన్ క్రింద ఈ కత్తెరలు యిస్తాన్" అన్నాడు అవి బయటకు తీసి చూపిస్తూ. చూడటానికి కత్తిర బాగానే వుంది. ఫరవాలేదు! మళ్ళీ అందరమూ, సంభావన పుచ్చుకున్నట్లు తలొక కత్తెర పుచ్చుకోవచ్చును, అనుకున్నాము.

పాట బాగా సాగింది. నేను పూరుకో లేక మూడుంపావలా అన్నాను. ఎవరో మూడూ ఆరణాలన్నారు. చివరికి మూడూ పద్నాలుగు అణాలదగ్గర ఆగిపోయింది. వెధవది! రెండున్నర దగ్గరనుంచి లాక్కొచ్చాడు. ఎంత పాడినా ధర పలకడంలేదు.

చివరికి సర్దార్జీకి విసుగుపుట్టి పాట ఆపేశాడు.

"చూడండి! ఈ వస్తువు 3 రూ. 14 అణాలకు పాడారు. సరే! ఈ వస్తువు ఇచ్చేస్తాను. అందరూ డబ్బు చూపించండి!" అన్నాడు.

చచ్చామురా బాబూ! అనుకున్నాము. అయినా ధైర్యంచేసి డబ్బు చూపించాను. అందరిదగ్గరా సర్దార్జీ డబ్బు వసూలుచేశాడు. నేను చాలా బింకంగా వున్నాను. ఎలాగూ అందరికంటే ఎక్కువ పాడిన ఆసామికి నెక్లెసు యిచ్చేస్తాడు అనుకున్నాను.

కానీ అలా జరుగలేదు. సర్దార్జీ మా అందరివంకా వొకసారి చూశి "చూడండీ! మీరంతా నాకు డబ్బు యిచ్చేశారు. అందరికీ తలొక నెక్లెసు యిచ్చేస్తాను" అంటూ అందరికీ అవి పంచిపెట్టాడు.

సర్దార్జీ రైలుదిగి వెళ్లిపోయాడు. ఇంకేముంది! రైలులో లబాయిలూ, దిబాయిలూ! అది ఇత్తడినెక్లెసుట! ఎవరూ చూసుకోలేదు. రూపాయకుకూడా అది దండుగేనట! గంటసేపుదాకా అందరమూ దాని గురించే మాట్లాడుతూ కూర్చున్నాము. ★

అపరబుద్ధి

(34-వ పేజీ తరువాయి)

"నేను వింటున్నాను. సందేహ మక్కర లేదు, చెప్పు" అన్నాడు పాండ్య.

"డాక్టరు చంద్రశేఖర్‌ను నేనే హత్య చేశాను."

* * *

పాండ్య నిశ్చేష్టుడై నావైపు చూస్తున్నాడు. అతను తెలుసుకోవాలనుకుంటున్న ప్రతి విషయం చెప్పాను. కమలాక్షి విషయం కూడా ఆయనతో చెప్పాను. పదినిమిషాల్లో అన్ని విషయాలు చెప్పగలిగానంటే విచిత్రంగానే వుండవచ్చు. పాండ్య వెళ్ళటానికి లేచాడు.

"చూడండి," అని ఆయనను పిలిచాను.

"నాకు పని వుంది."

"పోలీసులు కమలాక్షిని కొట్టకుండా చూడండి."

"నేనుత్వరగావెళ్లాలి. తరువాతమళ్లీ వస్తాను."

"పాండ్య! మీకు కావలసిన రహస్యం విప్పి చెప్పాను. ఆమెను పోలీసులు కొట్టకుండా కాపాడాలి. ఆమెను కొడితే నిన్ను హత్య చేస్తాను! ఈ రహస్యం మీకు చెప్పటానికి ఒక్కటే కారణం. ఆమెను దెబ్బలు కొట్టకూడదని నా కోరిక! హృదయపూర్వకంగా మీరు నాకు అభయం ఇవ్వాలి."

పాండ్యవెళ్లాడు. ఈవిషయం పాండ్యతో చెప్పటంతో నా హృదయానికి కొంత శాంతి కలిగింది. నేను చేసిన పనికి సంతృప్తి జెందాను. కొంత కాలంనుంచి ఈ రహస్యం నా హృదయంలోనే దాగివుంది. నేను నిద్రించినపుడు, కలలు వచ్చినపుడు, శ్వాస పీల్చుకుంటున్నపుడుకూడా ఈ రహస్యం నా హృదయంలోనే దాగి వుంది. ఇంత వరకూ నా హృదయానికి శాంతి లేకపోయింది. నా మనస్సు కమలాక్షిమీదే లగ్నమైంది. చివరికి నేను ఎవరో ఆమె తెలుసుకున్నపుడు నాగురించి ఏమనుకుంటుందో కదా అనుకున్నాను.

మూడు గంటలకు ఆఫీసు నౌకరు మధ్యాహ్నం పత్రిక తీసుకువచ్చాడు. నేను పాండ్యతో చెప్పిన రహస్యాలు పత్రికలో వెల్లడి కాలేదు. కాని డాక్టరు చంద్రశేఖర్ మొదటి భార్య మరణించినది మొదలు నడిచిన చరిత్రను సేకరించటం దగ్గరనుంచి, నన్ను రివాల్వరుతో కాల్చిన సంఘటనవరకూ పోలీసులు తీవ్రమైన పరిశోధనలు చేస్తున్నారు. దినపత్రికలో "మహిళా లోకం" నిర్వహిస్తున్న సంపాదకురాలు కోమలంతో పరిచయం చేసుకుని, ఆమె జీవితగాథను తెలుసుకుని "మృత్యుగృహం" అనే శీర్షిక క్రింద ప్రతిరోజూ ఆ పత్రికలో ఒక కథ వ్రాస్తూంది.

—ఇంకా వుంది]